

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 76/2010-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 31. marca 2010 predbežne prerokoval sťažnosť V. N., K., zastúpenej advokátom JUDr. T. Š., K., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj namietaného porušenia zákazu diskriminácie podľa čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Co 297/2008 a jeho rozsudkom z 12. novembra 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť V. N. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. januára 2010 doručená sťažnosť V. N. (ďalej len „sťažovateľka“), doplnená podaním z 15. februára

2010, v ktorej namietala porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“), ako aj porušenia zákazu diskriminácie podľa čl. 12 ods. 2 ústavy postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Co 297/2008 a jeho rozsudkom z 12. novembra 2009.

2. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka je žalobkyňou v spore o náhradu nájomného za užívanie bytu. Jej žalobu zamietol Okresný súd Košice II (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom sp. zn. 17 C 25/2008 zo 14. júla 2008. Prvostupňový rozsudok potvrdil krajský súd rozsudkom sp. zn. 1 Co 297/08 z 12. novembra 2009. Sťažovateľka uviedla, že:

«Podstatným dôvodom rozhodnutí (menovaných súdov, pozn.) bol názor, podľa ktorého si... zvýšenie nájomného vyžaduje vzájomnú dohodu. Opreli sa pritom o bod zmluvy o nájme, ktorý túto klauzulu obsahoval. Krajský súd nakoniec uzavrel vec tak, že „faktickým“ nájomným boli platby do fondu opráv, ktoré sa žalovaný zaviazal uhrádzať. Tiež ale vychádzal zo záveru, že bez dohody prenajímateľa s nájomcom nie je možné výšku nájomného meniť...» Podľa názoru sťažovateľky *„Porušenie práva na riadny a spravodlivý proces podľa namietnutých článkov Dohovoru a ústavy SR majú priamy dopad na porušenie ďalších základných práv v majetkovej sfére sťažovateľky a súčasne v okolnostiach prípadu zakladajú jej neprípustnú diskrimináciu s rovnakým dopadom.*

Arbitrárne a protiústavné rozsudky oboch súdov zakladajú právomoc ústavného súdu preskúmať ich predovšetkým z hľadiska dodržania namietnutých ustanovení...“ (čl. 12 ods. 2, čl. 20 ods. 1 a 4 a čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu).

3. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„... Krajský súd... rozsudkom zo dňa 12. novembra 2009, vydanom v konaní, vedenom pod č. 1 Co 297/2008 porušil základné práva sťažovateľky na súdnu ochranu

podľa čl. 46 ods. 1/ Ústavy..., spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1/ Dohovoru, na zákaz diskriminácie podľa čl. 12 ods. 2/ Ústavy..., na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1/ a 4/ Ústavy... a pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu...

... Rozsudok Krajského súdu... č. konania 1 Co 297/2008 z 12. 11. 2009 zrušuje a vec vracia Krajskému súdu... na ďalšie konanie.

... Sťažovateľke sa priznáva 1.000,- Eur z titulu primeraného zadosťučinenia.

... Sťažovateľke sa priznáva právo na náhradu trov konania.“

4. V podaní z 15. februára 2010 označenom ako „*Doplnenie sťažnosti*“ sťažovateľka v rámci širšej argumentácie odôvodňujúcej jej sťažnosť polemizovala „*s judikatúrou, na ktorú poukazuje rozsudok*“ (t. j. rozsudok krajského súdu z 12. novembra 2009, pozn.) a svoje právne názory podporila („*oprela sa*“) poukázaním na „*častočne s naším názorom korešpondujúcu judikatúru Ústavného súdu ČR*“.

5. Sťažovateľka k sťažnosti pripojila rozsudok okresného súdu č. k. 17 C 25/2008-51 zo 14. júla 2008 a rozsudok krajského súdu sp. zn. 1 Co 297/2008 z 12. novembra 2009.

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

7. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. Predmetom sťažnosti sťažovateľky je namietané porušenie označených práv zaručených ústavou, dohovorom a dodatkovým protokolom postupom krajského súdu a jeho rozsudkom sp. zn. 1 Co 297/2008 z 12. novembra 2009.

II.A

K namietanému porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru

9. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným spôsobom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde... Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo... prejednaná nezávislým a nestranným súdom...

10. Zo sťažnosti možno vyvodiť, že sťažovateľka vidí porušenie svojho základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) v spôsobe výkladu a následnej aplikácii ustanovení v sťažnosťou napadnutom rozsudku uvedených všeobecne záväzných predpisov, najmä však § 3 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (pozri bod 2).

11. Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu (ako aj práva na spravodlivý proces) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je daná v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 225/03, I. ÚS 334/08).

12. Pokiaľ ide o sťažovateľkou namietané porušenie jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) označeným rozhodnutím krajského súdu, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecných súdov. V právomoci ústavného súdu zostalo následne iba posúdenie, či účinky výkonu právomoci krajského súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím o odvolaní sťažovateľky rozsudkom sp. zn. 1 Co 297/2008 z 12. novembra 2009 sú zlučiteľné s označeným článkom ústavy (resp. dohovoru).

13. Po oboznámení sa s obsahom rozsudku krajského súdu ústavný súd dospel k záveru, že krajský súd svoje rozhodnutie, ktorým potvrdil prvostupňové rozhodnutie ako vecne správne, náležite odôvodnil. V úvode odôvodnenia svojho rozhodnutia krajský súd oboznámil podstatné (relevantné) časti odôvodnenia prvostupňového rozsudku. Potom

uviedol odvolacie námietky sťažovateľky – „*Proti rozsudku podala včas odvolanie žalobkyňa. Táto žiadala... žalobe v celom rozsahu vyhovieť. Svoje odvolanie zakladá na ust. § 205 ods. 2 písm. f) O. s. p. V odvolaní poukázala na to, že skutkové zistenia, ktoré uzavrel súd prvého stupňa považuje za úplné a tieto nenapáda, nepovažuje však za správne právne hodnotenie veci z hľadiska aplikácie na vec sa vzťahujúcich ustanovení... Poukázala na to, že všade tam, kde si to situácia vyžaduje posudzuje právne vzťahy z hľadiska ich súladu s § 3 ods. 1 Obč. zákonníka súd obligatórne. Ak takýto rozpor účastník namietne, nestačí tento fakt iba spomenúť, tobôž pri tak markantnom rozpore... Poukázala na to, že § 40 ods. 2 Obč. zákonníka podľa ktorého sa písomne uzavretá dohoda môže zmeniť alebo zrušiť iba písomne je potrebné považovať za ustanovenie všeobecné. Prednosť pred ním má lex specialis predstavovaný § 696 ods. 1 OZ. ... je aplikácia § 671 Obč. zákonníka nenáležitou, pretože § 696 ods. 1 OZ je i k nemu v postavení lex specialis a práve ohľadne tohto ustanovenia chyba v prvostupňovom rozsudku akákoľvek analýza. Jej podstatným prvkom musí byť logický ekvivalent možnosti jednostranného zvýšenia nájomného k obmedzenej možnosti vlastníka nájom vypovedať. To v právnom štáte zodpovedá proporcionalite vzťahov prenajímateľa a nájomcu... Má za to, že treba považovať za neakceptovateľné, aby súd pri takomto právnom a najmä skutkovom stave rezignoval na úlohu tzv. sudcovského dotvárania práva, keď touto cestou sa objektívna prax dávno uberá.“. Krajský súd preskúmal prvostupňový rozsudok „a... dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné“. Tento svoj záver odôvodnil krajský súd tým, že „Súd prvého stupňa vykonal vo veci dokazovanie zodpovedajúce ust. § 120 ods. 1 O. s. p., vykonané dôkazy vyhodnotil postupom podľa § 132 O. s. p., vec správne právne posúdil a aj vecne správne vo veci rozhodol aj napriek tomu, že niektoré jeho čiastočné právne závery nepovažuje odvolací súd za správne.*

Z obsahu vykonaného dokazovania vyplýva, že medzi účastníkmi konania nebola sporná skutočnosť, že žalobkyňa ako vlastníčka bytu uzavrela so žalovaným nájomnú zmluvu zo dňa 6. 5. 2002 a na základe ktorej mu prenajala 1,5-izbový byt. Spornou nebola ani skutočnosť, že žalovaný ako nájomca si plnil svoje povinnosti, ktoré mu vyplývali z obsahu takto uzavretej nájomnej zmluvy a to v súvislosti s úhradou nájomného a úhradou za plnenia poskytované s užívaním bytu. Spornou medzi účastníkmi sa stala skutočnosť, či žalobkyňa ako prenajímateľka mala oprávnenie jednostranne žalovanému zvýšiť dohodnuté

nájomné a či žalovanému v dôsledku toho, že takto zvýšené nájomné jej nezaplatil vzniklo bezdôvodné obohatenie.

Odvolaací súd sa zhoduje s odvolacou námietkou žalobkyne spočívajúcou v tom, že súd prvého stupňa sporný vzťah posúdil na základe nesprávneho ust. § 671 Obč. zákonníka. Toto ustanovenie upravuje všeobecnú úpravu povinnosti nájomcu platiť nájomné. V danom prípade je predmetom konania nájom bytu, ktorý je upravený v osobitnom ustanovení § 686 ods. 1 Obč. zákonníka. Podľa tohto ustanovenia nájomná zmluva musí obsahovať označenie predmetu a rozsahu užívania, výšku nájomného a výšku úhrady za plnenia spojené s užívaním bytu alebo spôsob ich výpočtu. Mala by tiež obsahovať aj opis príslušenstva a opis stavu bytu. Ak sa nájomná zmluva neuzavrela písomne, vyhotoví sa o jej obsahu zápisnica. Náležitosti spornej nájomnej zmluvy je teda potrebné posudzovať podľa osobitného ust. § 696 ods. 1 OZ.

V citovanom ustanovení sú uvedené osobitné náležitosti nájomnej zmluvy k bytu. Aj keď z obsahu tohto ustanovenia priamo nevyplýva náležitosť jej písomnej formy, ustálená súdna prax uzavrela, že vzhľadom na ust. zák. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, na základe ktorých sa byty stali samostatnými nehnuteľnosťami, spravujú sa ustanoveniami Občianskeho zákonníka, ktoré sa týkajú nehnuteľnosti. Spoukazom na to sa zastáva názor, že nájomná zmluva o nájme bytu musí mať vždy písomnú formu. K povinnému obsahu nájomnej zmluvy patrí označenie predmetu nájmu (bytu), rozsah užívania a výška nájomného a úhrady za plnenia spojené s užívaním bytu alebo spôsob ich vypočítania.

S poukazom na vyššie uvedené platí, že nájom je zásadne vzťahom odplacným. Vzhľadom k tomu, že z procesných podaní žalobkyne vyplýva, že táto mala žalovanému zvýšiť nájomné z 0 na 5.000,- Sk vporiadaval sa odvolaací súd s otázkou, či v období pred jednostranným zvýšením nájomného zo strany žalobkyne bolo medzi účastníkmi dohodnuté nájomné ako jedna zo základných podmienok platnej nájomnej zmluvy. Výška nájomného nemusí byť zásadne určená konkrétnou pevnou sumou, pokiaľ je z obsahu nájomnej zmluvy zrejmý spôsob jej výpočtu. Z obsahu bodu V/ nájomnej zmluvy možno vyvodiť záver o tom, že žalobkyňa ako vlastníčka bytu má voči správcovi bytu zmluvnú povinnosť platiť príspevky do fondu údržby a opráv ako aj platiť úhrady za plnenia poskytované s užívaním bytu. Tieto úhrady nemožno stotožniť s povinnosťou nájomcu platiť nájomné žalobkyňi, ktorá byt

prenajala. Pokiaľ došlo medzi účastníkmi k dohode, že žalovaný ako nájomca bude tieto úhrady platiť priamo správcovi bytového domu, prevzal tento na seba zmluvou povinnosť plniť za žalovanú povinnosť ktorú má inak ona voči správcovi bytového domu. Keďže žalovaný priamo so správcom bytového domu právny vzťah nemá a nemá ani túto zmluvnú povinnosť, nemožno vyvodiť z obsahu takto dohodnutých zmluvných podmienok medzi účastníkmi iné, iba to, že takýmto postupom bolo medzi účastníkmi dohodnuté nájomné ako odplata za užívanie bytu žalovaným a to vo výške povinnosti ktorú má žalobkyňa voči správcovi domu.

Skutočnosť, že žalovaný podľa zmluvy túto sumu neplatí žalobkyni, ale namiesto nej priamo správcovi je dohodou o platobnom mieste. S poukazom na tieto závery má odvolací súd za to, že zmluva medzi účastníkmi obsahuje aj dohodu o výške nájmu a je treba ju považovať za platnú nájomnú zmluvu.

Podľa ust. § 696 ods. 1 Obč. zákonníka spôsob výpočtu nájomného, úhrady za plnenia poskytované s užívaním bytu, spôsob ich platenia, ako aj prípady, v ktorých prenajímateľ ktorý je prenajímateľ oprávnený jednostranne zvýšiť nájomné, úhradu za plnenia poskytované s užívaním bytu a zmeniť ďalšie podmienky nájomnej zmluvy ustanoví osobitný právny predpis.

Citovaným zákonným ustanovením zákonodarca v rámci úpravy nájomnej zmluvy upravil nájom bytu tak, že spôsob výpočtu nájomného, úhrady za plnenia poskytované s užívaním bytu, spôsob ich platenia, ako aj prípady, v ktorých je prenajímateľ oprávnený jednostranne zvýšiť nájomné, úhradu za plnenia poskytované s užívaním bytu a zmeniť ďalšie podmienky nájomnej zmluvy ustanovuje osobitný právny predpis.

Právny vzťah založený zmluvou o nájme bytu je záväzkový vzťah, ktorý bez súhlasu zmluvných strán nie je možné meniť; nie je preto bez dohody prenajímateľa s nájomcom možno meniť výšku pôvodne dohodnutého nájomného, pokiaľ právny predpis nestanovuje niečo iné.

Zo skutočnosti, že zákonodarca nevydá osobitný právny predpis v ktorom by boli vymedzené osobitné prípady, kedy prenajímateľ bytu môže jednostranne zvýšiť nájomné nemožno vyvodiť iný záver ako ten, že súčasná právna úprava takúto možnosť prenajímateľovi nedáva. Takýto právny nárok nemožno vyvodiť ani z ust. § 3 ods. 1 Obč.

zák. o dobrých mravoch, keďže toto je iba výkladovým ustanovením, pomocou ktorého možno posudzovať iba realizáciu existujúceho práva, ale nemôže zakladať vznik práva.

Otázka prípustnosti jednostranného zvýšenia nájomného bytu bola v právnej praxi niekoľkokrát riešená so záverom, že súčasné znenie právneho predpisu takúto možnosť prenajímateľovi nedáva (rozhodnutia NS SR 1 Cdo 35/2008, 3 M Cdo 6/2008).

S poukazom na tieto dôvody má odvolací súd za to, že súd prvého stupňa rozhodol správne, pokiaľ žalobu zamietol. Na základe toho odvolací súd rozsudok prvostupňového súdu podľa § 219 O. s. p. ako vecne správny potvrdil.

K dôvodom odvolania považuje odvolací súd za potrebné uviesť, že riešenie otázky ústavnosti regulácie nájomného ktoré bolo predmetom rozhodnutí citovaných žalobkyňou v odvolaní nemožno stotožňovať s otázkou úpravy možnosti jednostranného zvýšenia nájomného. Zo samotnej skutočnosti, že štát v určitých prípadoch stanovením maximálnej výšky nájomného reguluje výšku nájomného za účelom zamedzenia nežiaduceho cenového vývoja nájomného, nevyplýva oprávnenie prenajímateľa jednostranne zvýšiť nájomné v nadväznosti na zmeny v určení maximálnej výšky nájomného...“.

14. Predmetné rozhodnutie krajského súdu obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplýva z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej, alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

15. Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozsudku presvedčil, že krajský súd sa námietkami sťažovateľky zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľka v tomto konaní dostala odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

16. Ústavný súd na záver poznamenáva, že dôvody rozsudku krajského súdu sp. zn. 1 Co 297/2008 z 12. novembra 2009 sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných právnych noriem. Toto rozhodnutie nevykazuje znaky svojvôle, nevyhodnocuje nové dôkazy a právne závery, konštatuje dostatočne zistený skutkový stav, k čomu krajský súd dospel na základe vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený ani povinný nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, IV. ÚS 110/03). Ústavný súd ešte pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

17. Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi posudzovaným rozhodnutím krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého rozhodnutia, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (ako aj práva na spravodlivé súdne konanie) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

II.B

K namietanému porušeniu čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu

18. Sťažovateľka súčasne namietala aj porušenie „základného práva na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 a 4 Ústavy SR a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu č. 1 k Dohovoru“ už uvedeným postupom a rozhodnutím krajského súdu. Tvrdila, že k porušeniu týchto práv došlo v dôsledku toho, že „porušenie práva na riadny a spravodlivý proces podľa namietnutých článkov... majú priamy dopad na porušenie ďalších základných práv v majetkovej sfére sťažovateľky a v okolnostiach prípadu zakladajú jej neprípustnú diskrimináciu s rovnakým dopadom“ (pozri bod 2).

19. Ústavný súd podľa svojej stabilizovanej judikatúry (napr. II. ÚS 78/05, I. ÚS 310/08) zastáva názor, že všeobecný súd spravidla nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým patrí aj základné právo vyplývajúce z čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy, ako aj čl. 1 dodatkového protokolu, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprosesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru. Inak povedané, o prípadnom porušení základného práva podľa čl. 20 ods. 1 (a aj ods. 4) ústavy a čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu by bolo možné v danej veci uvažovať len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprosesných princíпов vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. v spojení s ich porušením.

20. Ústavný súd vychádzajúc z uvedených skutočností a zo záverov odmietol sťažnosť sťažovateľky v tejto časti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

II.C

K namietanému porušeniu čl. 12 ods. 2 ústavy

21. Sťažovateľka tiež namietala porušenie čl. 12 ods. 2 ústavy, keďže krajský súd porušením práva „*na riadny a spravodlivý proces*“ mal priamy dopad aj na porušenie ďalších práv a „*súčasne v okolnostiach prípadu zakladajú jej neprípustnú diskrimináciu...*“ (pozri tiež bod 2).

22. K namietanému porušeniu čl. 12 ods. 2 ústavy ústavný súd poznamenáva, že predmetné ustanovenia (čl. 12 ústavy) predstavujú všeobecné zásady uplatňovania základných práv a slobôd upravených v druhej hlave ústavy a nemožno ich posudzovať samostatne, bez ich vzájomného pôsobenia (ako aplikačného pravidla) s konkrétnym základným právom alebo slobodou. Keďže ústavný súd v posudzovanej veci nezistil také porušenie označených základných práv, ktoré by odôvodňovalo následné uplatnenie ústavnoprávnej ochrany, je potrebné konštatovať, že postupom krajského súdu vo veci vedenej pod sp. zn. 1 Co 297/2008 a jeho rozsudkom z 12. novembra 2009 nedošlo k porušeniu uvedenej právnej normy.

III.

23. Vzhľadom na to, že sťažnosť sťažovateľky bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa už jej ďalšími návrhmi nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. marca 2010